

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 03, 2019

Nummer 3, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:88](#) 15-01-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:87](#) 15-01-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:48](#) 08-01-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:11212](#) 21-12-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4702](#) 20-12-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10763](#) 11-12-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3333](#) 11-12-2018

Werkneemster/Federatie Nederlandse Vakvereniging

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4469](#) 04-12-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10319](#) 27-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3729](#) 03-07-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3730](#) 03-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:235](#) 16-01-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:49](#) 16-01-2019

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:116](#) 10-01-2019

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:110](#) 09-01-2019

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:57](#) 09-01-2019

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:7](#) 02-01-2019

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10788](#) 28-12-2018

werknemer/werkgeefster

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10791](#) 28-12-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:5604](#) 21-12-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:6473](#) 21-12-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10471](#) 20-12-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10814](#) 20-12-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:10808](#) 20-12-2018

werknemer/werkgeefster

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:15343](#) 13-12-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:6407](#) 07-12-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:15533](#) 14-11-2018

RECHTSPRAAK

Een inmiddels 65-jarige man stelt in het schooljaar 1964-1965 seksueel te zijn misbruikt door een pater van het Kleinseminarie van de Heilige Geest te Weert en heeft de Nederlandse Provincie van de Congregatie van de Heilige Geest aansprakelijk gesteld voor de gevolgen hiervan wegens onrechtmatige daad. De Congregatie doet een beroep op verjaring. Eiser doet een beroep op het arrest van de Hoge Raad van 28 april 2000 waarin de Hoge Raad oordeelde over de (verlengde) verjaringstermijn bij mesotheliomslachtoffers. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit dit arrest van de Hoge Raad echter niet dat in dit geval een beroep op verjaring naar de maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Uit de genoemde arresten blijkt immers dat een dergelijk beroep alleen aan de orde kan zijn in een uitzonderlijk geval in verjaringsrechtelijke (en dus niet in feitelijke) zin. Daarvan is sprake indien toepassing van het verjaringsrecht zou leiden tot het op enig moment tenietgaan van een vordering die in wezen pas na dat moment volledig zou ontstaan. Een dergelijke situatie is hier niet aan de orde. In dit geval zijn op het moment dat het seksueel misbruik heeft plaatsgevonden zowel de verweten onrechtmatige daad als de daaruit voortvloeiende schade ontstaan. In beginsel waren derhalve op dat moment alle elementen aanwezig die nodig zijn voor het in rechte kunnen instellen van een vordering uit onrechtmatige daad. De rechtbank wijst de vordering af op grond van verjaring.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:235

Zaaknummer: C/03/245398 / HA ZA 18-42

Rechters: S.V. Pelsser, R. Kluin en Y.J.C.A. Roeffen

Advocaten: L. Zegveld, L. Komp en R.P. Baetens

Wetsartikelen: 3:310 BW en 6:2 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Aantasting eer en goede naam van een bekende Nederlander door in de media het voornemen bekend te maken een sekspop van haar op de markt te brengen. Toe te wijzen schadevergoeding (art. 6:106 sub b BW) wordt door de rechtbank vastgesteld op € 2.000. Rechtbank houdt bij de vaststelling rekening met de mate waarin eiseres is getroffen (de pop is niet daadwerkelijk op de markt gebracht), de verwijtbaarheid (gedaagde heeft misbruik gemaakt van de kwetsbare positie waarin eiseres na verspreiding van een seksvideo verkeerde, uitsluitend met het doel om zijn eigen commerciële belang en publicitaire doel te dienen), de aansprakelijkheid (gedaagde heeft opzettelijk de publiciteit gezocht, terwijl hij zich minstens had moeten realiseren dat dit ten koste zou gaan van de eer en goede naam van eiseres) en de bedragen die in vergelijkbare gevallen zijn toegekend (voor de verspreiding van de (plas)seksvideo van eiseres is aan eiseres € 30.000 immateriële schadevergoeding toegekend, maar toen was sprake van een aanmerkelijk grovere inbreuk op haar rechten dan in dit geval. In met deze zaak vergelijkbare gevallen zijn bedragen van € 5.000 en € 3.000 toegewezen).

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 16-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:49

Zaaknummer: 333534 / HA ZA 18-291

Rechters: M.E. Bartels

Advocaten: Z.M. Alaca en P.J.A. van de Laar

RECHTSPRAAK

Juridische advieswerkzaamheden door gepensioneerd advocaat, aanvankelijk onbezoldigd maar later op grond van overeenkomst van opdracht tegen loon. Dat de door de adviseur gestelde tariefafspraken is gemaakt, is niet komen vast te staan. Bepaling van 'het op de gebruikelijke wijze berekende loon of, bij gebreke daarvan, een redelijk loon' in de zin van artikel 7:405 lid 2 BW. In dit geval € 75 exclusief btw per uur. De adviseur heeft onvoldoende aangetoond dat zoveel uren voor vergoeding in aanmerking komen dat hij naast de ontvangen voorschotten nog recht heeft op een aanvullende betaling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:88

Zaaknummer: 200.215.643_02

Rechters: I.B.N. Keizer, M.G.W.M. Stienissen en A.J. Henzen

Advocaten: J.C. van der Tak en J. van Oijen

RECHTSPRAAK

Een 11-jarig meisje is na seksueel misbruik ongewenst zwanger geworden en heeft na ruim zeventien weken zwangerschap een abortus ondergaan. Benadeelde partijen in de strafprocedure zijn het meisje en haar moeder. In strafvonnis zijn vorderingen van de benadeelde partijen slechts gedeeltelijk toegewezen: € 10.000 immateriële schadevergoeding aan het meisje en € 2.500 shockschadevergoeding aan moeder. In onderhavige hoger beroep wijst het hof, opnieuw rechtdoende, € 40.000 (€ 50.000 minus de reeds toegewezen € 10.000) immateriële schadevergoeding toe aan het meisje en € 12.500 (€ 15.000 minus de reeds toegewezen € 2.500) shockschadevergoeding toe aan haar moeder, die op zeer indringende wijze met de zwangerschap van haar minderjarige dochter is geconfronteerd, onder andere door bij de echo aanwezig te zijn en haar dochter te begeleiden bij het maken van de keuze om tot abortus over te gaan, als gevolg waarvan de moeder lijdt aan PTSS.

Een 11-jarig meisje is door een vriend van haar vader seksueel misbruikt en is hierdoor (ongewenst) zwanger geraakt. Na ruim zeventien weken heeft zij een abortus ondergaan. In de strafzaak tegen de verdachte is de verdachte veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf en zijn de vorderingen van de benadeelde partijen gedeeltelijk toegewezen. De moeder van het meisje vorderde als benadeelde partij in het strafproces als wettelijk vertegenwoordiger van haar dochter een immateriële schadevergoeding van € 75.000 en daarnaast heeft zij voor zichzelf een vordering ingediend tot vergoeding van de door haar geleden immateriële schade tot een bedrag van € 25.000. Zij stelde daartoe, kort gezegd, dat bij haar sprake is van shockschade en dat zij lijdt aan PTSS. De strafrechter achtte de vordering die was ingesteld namens het meisje tot een bedrag van € 10.000 toewijsbaar en de vordering die was ingesteld voor de moeder zelf achtte de rechtbank toewijsbaar tot een bedrag van € 2.500. De moeder heeft tegen beide beslissingen grieven aangevoerd en vordert in hoger beroep alsnog

toewijzing van de volledige door haar gevorderde schadevergoedingsbedragen.

Het hof overweegt als volgt. Geïntimeerde is bij het seksueel misbruik van het meisje zeer berekend te werk gegaan. Hij heeft het vertrouwen van haar vader gewonnen en heeft het meisje vervolgens welbewust gedrogeerd met temazepan, alvorens haar seksueel te misbruiken.

Het hof is van oordeel dat bij het bepalen van de hoogte van de immateriële schadevergoeding met de mogelijke toekomstige psychische gevolgen van het seksueel misbruik bij het meisje geen rekening kan worden gehouden, nu zij zich van het misbruik (vanwege het drogeren) niets kan herinneren. Dit doet er echter niet aan af dat het meisje op zeer indringende wijze is geconfronteerd met de gevolgen van het door geïntimeerde bij haar gepleegde seksueel misbruik. Zo bleek zij op het moment van de ontdekking van haar zwangerschap al bijna zeventien weken ongewenst zwanger te zijn en is zij, in overleg met haar moeder, tot (een heftige en pijnlijke) abortus overgegaan. Het hof acht dan ook een immateriële schadevergoeding van € 50.000 billijk.

Wat betreft de vordering van de moeder zelf, overweegt de rechtbank als volgt. Vast staat dat de moeder ten gevolge van de confrontatie met de gevolgen van het seksueel misbruik van haar dochter aan PTSS lijdt. Dit geestelijk letsel in de vorm van PTSS levert een aantasting van haar persoon op en geeft recht op vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 6:106 BW (shockschade). Bij de bepaling van de hoogte van dit bedrag dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. Daarbij is van belang dat de moeder niet alleen is geconfronteerd met het feit dat haar pas 11-jarige dochter na te zijn gedrogeerd en seksueel te zijn misbruikt zwanger is geraakt, maar bovendien is zij op zeer indringende wijze met die zwangerschap geconfronteerd. Zij was namelijk aanwezig bij de echo, die zij als schokkend heeft ervaren. Naar het hof aanneemt, is de begeleiding van haar dochter bij het maken van de keuze om tot abortus over te gaan, hoezeer in de gegeven omstandigheden alleszins begrijpelijk, ook voor de moeder erg heftig en emotioneel zwaar geweest. Op grond van deze omstandigheden acht het hof een immateriële schadevergoeding van € 15.000 billijk.

Het bestreden (straf)vonnis wordt vernietigd voor zover daarin de vorderingen van de dochter en de moeder voor het meerdere zijn afgewezen. Opnieuw rechtdoende wordt geïntimeerde door het hof veroordeeld tot vergoeding van een bedrag aan immateriële schadevergoeding van € 40.000 (€ 50.000 minus de door de rechtbank toegekende € 10.000) aan het meisje, en tot vergoeding van een bedrag aan immateriële schadevergoeding van € 12.500 (€ 15.000 minus het door de rechtbank toegekende bedrag van € 2.500) aan de moeder.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:87

Zaaknummer: 200.233.881_01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, H.A.W. Vermeulen en J.W. van Rijkom

Advocaten: M.J.E. Spauwen en R.W.J.L. Loonen

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

In een burengeschil wordt onder andere verwijdering van een taxushaag gevorderd, op grond van het argument dat de haag schade kan toebrengen omdat deze haag giftig is voor mens en dier. Rechtbank oordeelt dat dit te algemeen is gesteld. Niet is onderbouwd dat de haag ook daadwerkelijk gevaar veroorzaakt in de nabije omgeving. Rechtbank acht voldoende aannemelijk dat nabij de taxushaag geen kinderen spelen en geen vee graast. Dit vindt ook steun in de situatie ter plaatse: achter de taxushaag ligt op het perceel van de buren een greppel/slootje en daarachter staat ook nog een schutting in de wei. Dat vee en/of kinderen zich begeven in de nabijheid van de taxushaag is daardoor onwaarschijnlijker. De taxushaag hoeft dan ook niet te worden verwijderd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:6473

Zaaknummer: NL17.13411

Rechters: A.M. Loots

Advocaten: J.H. Brouwer en J. van der Vinne

RECHTSPRAAK

Verzoeker meent als verdachte te zijn aangemerkt in een strafrechtelijk onderzoek waarbij de Staat (het OM, de FIOD en de Belastingdienst) jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld en hem daarbij onder andere immateriële schade heeft toegebracht. Hij verzoekt een voorlopig getuigenverhoor teneinde bewijs te verzamelen voor deze (naar hij stelt) onrechtmatige daad. De vragen of de werkwijze van de Staat, met name de onderlinge uitwisseling van informatie, al dan niet op rechtmatige wijze heeft plaatsgevonden en of de Staat verzoeker als verdachte aan een strafbaar feit heeft mogen aanmerken, zijn juridische vragen en lenen zich in principe niet voor het houden van een voorlopig getuigenverhoor. Daarnaast heeft in het strafrechtelijk onderzoek op verschillende momenten reeds een rechterlijke toetsing plaatsgevonden. Het horen van getuigen met als doel te achterhalen of eventueel sprake is van ongegronde vermoedens leidt tot een fishing expedition, waarvoor een voorlopig getuigenverhoor niet is bedoeld.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:15343

Zaaknummer: C/09/552980 / HA RK 18-239

Rechters: D.A.J. Roomberg, A.J.M. van Stigt, I.C. Engels en T.I. ten Kroode

RECHTSPRAAK

Werkneemster/Federatie Nederlandse Vakvereniging

Rechtsbijstand van FNV valt niet onder het toepassingsbereik van de Richtlijn 87/344/EEG. Grieven tegen dat oordeel treffen geen doel. Loonvordering van werkneemster wordt tevens afgewezen, nu zij er niet van uit had mogen gaan dat het uitblijven van een reactie op haar verzoek om het ouderschapsverlof te beëindigen, inhield dat FNV instemde met dat verzoek.

Feiten

Werkneemster is op 1 september 2008 in dienst getreden bij (een rechtsvoorganger van) FNV. De verstandhouding tussen partijen is in augustus 2014 onder druk komen te staan nadat werkneemster werd aangesproken op haar functioneren en ziekteverzuim. Op 2 september 2014 heeft werkneemster zich ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst is door de kantonrechter ontbonden per 1 maart 2016 op grond van een verstoorde arbeidsverhouding. Werkneemster werd bijgestaan door een gemachtigde en heeft FNV op grond van de Algemene voorwaarden verzocht om de kosten van zijn optreden te vergoeden. FNV heeft dat verzoek afgewezen. Werkneemster heeft een vordering ingesteld om onder meer voor recht te verklaren dat FNV te kort is geschoten in haar verplichting tot deugdelijke verlening van rechtsbijstand. Daarnaast stelt werkneemster dat zij nog aanspraak maakt op loon. De kantonrechter heeft de vorderingen van werkneemster afgewezen. Werkneemster komt op tegen dat vonnis.

Oordeel

Het hof oordeelt met verwijzing naar Richtlijn 87/344/EEG dat de rechtsbijstand die FNV biedt, niet onder het toepassingsbereik van de Richtlijn valt. Hoewel FNV aan haar leden rechtshulp verleent, is die rechtshulp niet onbeperkt en kan die niet los worden gezien van de organisatie en de contractuele verhouding. Het enkele feit dat op grond van een rechtsbijstandsverzekering en het lidmaatschap van FNV op een aantal terreinen vergelijkbare rechtshulp kan worden verleend, maakt niet dat op dat terrein voor FNV de regels van de Richtlijn gelden. De vrije advocaatkeuze als bedoeld in de Richtlijn is dan ook niet van

toepassing. Werkneemster voert verder nog aan dat onafhankelijke rechtsbijstand een universeel beginsel is en dat sprake is van strijd met redelijkheid en billijkheid nu FNV in een dubbele hoedanigheid optrad. Zij trad immers op als werkgever die ontslag verleende en als partij die daartegen rechtshulp diende te verlenen. Het hof oordeelt dat de rechtshulp van werkneemster is beperkt door de Algemene voorwaarden en het Statuut. Het staat werkneemster vrij zich te wenden tot een advocaat, maar zij dient de kosten dan zelf te betalen. De grieven van werkneemster op dit onderdeel falen dan ook. Met betrekking tot de loonvordering overweegt het hof als volgt. Werkneemster had ouderschapsverlof. Zij had laten weten aan FNV dat zij daar vanaf 1 september 2014 geen gebruik meer van wenste te maken. FNV heeft werkneemster uitgenodigd voor een gesprek, maar werkneemster viel ziek uit voordat dat gesprek plaatsvond. Werkneemster greeft tegen het oordeel van de kantonrechter dat instemming van FNV met het gedane verzoek van werkneemster vereist is, FNV die instemming impliciet heeft geweigerd en dat ook mocht, gelet op het zwaarwegende bedrijfs- en dienstbelang. Volgens werkneemster getuigt het niet van goed werkgeverschap om het verzoek te weigeren, door dit te negeren. Het hof volgt werkneemster niet. Werkneemster had er niet op mogen vertrouwen dat het uitblijven van een reactie van FNV inhield dat zij instemde met het verzoek. De grief treft dan ook geen doel. De vordering tot doorbetaling van loon vanaf 15 oktober 2015 wordt tevens afgewezen, omdat werkneemster niet tijdig tegen die beslissing is opgekomen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3333

Zaaknummer: 200.228.003/01

Rechters: S.R. Mellema, J.M.T. van de Hoeven-Oud en R.S. van Coevorden

Advocaten: L.C.J. Sars en M.J. Klinkert

Wetsartikelen: 2 Richtlijn 87/344/EEG, 3 Richtlijn 87/344/EEG en 4 Richtlijn 87/344/EEG

RECHTSPRAAK

Polisvoorwaarde in arbeidsongeschiktheidsverzekering waarin is bepaald op welke wijze de verzekeraar de arbeidsongeschiktheid vaststelt, is geen oneerlijk beding als bedoeld in Richtlijn 93/133/EEG. Daarmee volgt de rechtbank het arrest van de Hoge Raad van 28 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1800 (zie PS 2018-0773). Dat het HvJ EU hierover nog geen oordeel heeft uitgesproken, is naar het oordeel van de rechtbank geen reden om het oordeel van de Hoge Raad daarover niet te volgen. Wel is het in deze zaak het geval dat de mate van arbeidsongeschiktheid door ASR tot op heden is gebaseerd op de uitval in uren, zonder dat daar een medische beoordeling aan ten grondslag is gelegd. De rechtbank verzoekt een medisch deskundige daarom om de arbeidsongeschiktheid van eiseres, die lijdt aan chronische myelide leukemie, te onderzoeken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:6407

Zaaknummer: NL 18.6163

Rechters: P. Krepel

Advocaten: K.F.J. Machielsen en N.P.H. Borm

RECHTSPRAAK

Verzoek tot het alsnog bevelen van een voorlopig getuigenverhoor toegewezen in zaak waarin moeder van uit huis geplaatste kinderen overweegt een procedure tegen Jeugdbescherming en/of het Leger des Heils aanhangig te maken. Verzoekster heeft voldoende duidelijk gemaakt wat de aard is van de vordering en welke concrete relevante feiten en omstandigheden zij nog wenst te onderzoeken in een voorlopig getuigenverhoor. Doel van voorlopig getuigenverhoor is om te kunnen vaststellen of sprake is geweest van onrechtmatige gedragingen door medewerkers van Jeugdbescherming en/of het Leger des Heils die betrokken waren bij de uithuisplaatsing van de kinderen van verzoekster. Meer concreet gaat het om de vraag of de besluiten die Jeugdbescherming en het Leger des Heils in dat verband hebben genomen op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Verzoekster behoeft dan ook informatie ten aanzien van de wijze waarop de door Jeugdbescherming en/of het Leger des Heils genomen besluiten feitelijk tot stand zijn gekomen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10319

Zaaknummer: 200.239.213

Rechters: J.H. Lieber, J.B. de Groot en H. Phaff

Advocaten: H.J. Oosterhagen, I.J.M. Schepens en W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 186 Rv en 187 Rv

RECHTSPRAAK

Eiser was een van de verdachten in een strafzaak ('Pesata') omtrent illegale vastgoedhandel, hypotheekfraude en witwassen. Eiser is tijdens het strafrechtelijk onderzoek onder andere in bewaring en in verzekering gesteld. Vervolgens is eiser door de strafrechter vrijgesproken. Eiser stelt de Staat aansprakelijk voor het verlies van zijn ambt, zijn notariskantoor en zijn eer en goede naam en vordert schadevergoeding (€ 1.855.136) van de Staat, bestaande uit inkomensschade, goodwill schade, pensioenschade en immateriële schade. De rechtbank betreft het Begaclaim-arrest (HR 13 oktober 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV6956) bij haar beoordeling en concludeert dat het beroep van eiser op de in voormeld arrest geformuleerde b-grond (indien achteraf blijkt van het ongefundeerd zijn van de verdenking waarop dat optreden berustte en hij aldus ten onrechte als verdachte is aangemerkt) slaagt en dat dus sprake is van een onrechtmatige overheidsdaad. De rechtbank acht zich thans echter onvoldoende voorgelicht om de schade van eiser te begroten. Volgt verwijzing naar de rol.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:15533

Zaaknummer: C-09-541434-HA ZA 17-1099

Rechters: D.R. Glass, J.S. Honée en H.J. van Harten

Advocaten: J.G. Geertsma en I.C. Engels

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor moord op de broer van een kroongetuige. Rechtbank verdeelt tien benadeelde partijen (negen familieleden van het slachtoffer en één werknemer van het slachtoffer, die getuige is geweest van de moord) in drie categorieën. Aan elk van de benadeelde partijen wordt een shockschadevergoeding toegekend, hoewel bewijs van geestelijk letsel in de vorm van een psychiatrisch ziektebeeld in de meeste gevallen ontbreekt. Rechtbank overweegt hiertoe dat sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden, die maken dat er evident sprake is van ernstig geestelijk letsel dat de aanwezigheid van een (niet nader onderbouwd) psychiatrisch erkend ziektebeeld veronderstelt. Vergoedingen variëren van € 5.000 tot € 12.500.

De verdachte in deze zaak heeft op 29 maart 2018 op klaarlichte dag het slachtoffer, te weten de broer van een kroongetuige in een zaak omtrent een reeks liquidaties in Amsterdam en Utrecht, doodgeschoten. In totaal voegen tien benadeelde partijen zich in het strafproces tegen de verdachte. Bijna alle benadeelde partijen zijn familieleden van het slachtoffer. Omdat de benadeelde partijen anoniem moeten blijven, verdeelt de rechtbank de vorderingen van de benadeelde partijen in drie groepen: NN1 tot en met NN6, NN7 tot en met NN9, en NN10 (enkel NN10 is geen familielid). De rechtbank beoordeelt per groep telkens eerst de materiële schade, en daarna de immateriële schade. Omdat alle benadeelde partijen vergoeding van shockschade vorderen, geeft de rechtbank eerst een algemene overweging omtrent de criteria om vergoeding wegens shockschade toe te kennen.

Vervolgens behandelt de rechtbank de eerste 'categorie' benadeelde partijen, NN1 tot en met NN6. Aan enkele van deze benadeelde partijen wordt op grond van artikel 6:108 BW een materiële schadevergoeding toegewezen (voor uitvaartkosten respectievelijk gederfd levensonderhoud). Door de benadeelde partijen NN1, NN3, NN4 en NN5 is € 20.000 aan shockschade gevorderd. Door NN2 en NN6 is € 30.000 aan shockschade gevorderd. Eigenlijk is niet bij alle benadeelde partijen voldaan aan het vereiste van (het bewijs van) geestelijk

letsel in de vorm van een psychiatrisch erkend ziektebeeld, maar de rechtbank is van oordeel dat er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden. Niet eerder is in Nederland een familielid van een kroongetuige om het leven gebracht. De nabestaanden van het slachtoffer zijn vanwege het acute gevaar voor hun eigen leven uit hun sociale omgeving weggehaald en zijn daardoor onvoldoende in de gelegenheid geweest om zich te laten diagnosticeren of behandelen. De rechtbank concludeert dat – ondanks het ontbreken van stukken die een erkend psychiatrisch ziektebeeld onderschrijven – de bijzondere omstandigheden van de zaak en de ernstige gevolgen waarmee de nabestaanden zijn geconfronteerd, maken dat er evident sprake is van ernstig psychiatrisch letsel dat de aanwezigheid van een (niet nader onderbouwd) psychiatrisch erkend ziektebeeld veronderstelt. De vorderingen tot schadevergoeding vanwege immateriële schade van NN1 tot en met NN6 worden dan ook toegewezen. De rechtbank waardeert voor NN1, NN3, NN4, NN5 en NN6 de omvang van de shockschade op € 10.000. Ten aanzien van het meer gevorderde is de rechtbank van oordeel dat de vordering onvoldoende is onderbouwd. Het is immers thans niet mogelijk (op grond van een verklaring van een hulpverlener) om vast te stellen of behandeling noodzakelijk is, hoelang die behandeling zal duren en wat daarvan de te verwachten uitkomst zal zijn. Ten aanzien van NN2 wijst de rechtbank een bedrag van € 12.500 toe. Hierbij heeft de rechtbank in het bijzonder in acht genomen dat NN2, door middel van het kunnen bekijken van camerabeelden van het bedrijf van het slachtoffer, beelden heeft gezien van de liquidatie.

Benadeelde partijen NN8 en NN9 krijgen beiden een materiële schadevergoeding toegewezen, voornamelijk bestaande uit gederfd levensonderhoud. NN7 is de wettelijk vertegenwoordiger van NN8 en NN9. Door de benadeelde partijen NN7, NN8 en NN9 is telkens € 25.000 aan shockschadevergoeding gevorderd. De rechtbank overweegt ten aanzien van NN7 dat de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van het ten laste gelegde feit heeft geleid tot geestelijk letsel in de vorm van een psychiatrisch erkend ziektebeeld. Dat is onderbouwd met een verklaring van een psycholoog. De rechtbank overweegt ten aanzien van benadeelde partijen NN8 en NN9 dat zij, net als NN7, direct zijn geconfronteerd met de ernstige gevolgen van de moord op het slachtoffer. Ook zij hebben moeten onderduiken en leiden tot op heden een anoniem bestaan. Ondanks dat door de psycholoog wel PTSS-symptomen zijn waargenomen maar (nog) geen harde diagnoses zijn gesteld, is de rechtbank van oordeel dat sprake is van geestelijk letsel, om dezelfde reden als genoemd bij benadeelde partijen NN1 tot en met NN6 (zeer uitzonderlijke omstandigheden). De rechtbank waardeert de omvang van de shockschade van NN7, NN8 en NN9 op € 10.000.

Benadeelde partij NN10, tot slot, was in het bedrijf aanwezig op het moment dat het slachtoffer werd doodgeschoten. NN10 was voorafgaand aan de liquidatie gedurende dertien jaar binnen het bedrijf van het slachtoffer werkzaam en er bestond een nauwe persoonlijke

betrekking tussen het slachtoffer en NN10. De rechtbank gaat daarom uit van het bestaan van een nauwe affectieve relatie. Aan de vereisten voor een shockschadevergoeding is naar het oordeel van de rechtbank voorts voldaan en de rechtbank acht een bedrag van € 5.000 ter zake van shockschadevergoeding aan NN10 toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:116

Zaaknummer: 13/728061-18 (Promis)

Rechters: M. Vaandrager, J.P.W. Helmonds en J.M. Jongkind

Advocaten: M.A.J. Kubatsch, R.A. Korver, C.W. Flokstra en mr. J.M. de Vries

Wetsartikelen: 6:108 BW, 6:106 lid 1 sub b BW en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Peuter met de leeftijd van 19 maanden ontsnapt aan het toezicht van zijn ouders en komt in de vijver in de voortuin van een verderop gelegen woning terecht. Door langdurig zuurstofgebrek is de peuter ernstig verstandelijk, lichamelijk en visueel gehandicapt geraakt. De eigenaar/verhuurder van de woning wordt door de ouders van het kind aansprakelijk gesteld. De rechtbank wijst aansprakelijkheid, zowel op grond van artikel 6:174 BW als van artikel 6:162 BW, van de hand. Toepassing Kelderluik-criteria. Geen onrechtmatige daad. Geabstraheerd van de context met een peuter die niet onder toezicht staat, wordt het hebben van de vijver naar verkeersopvattingen niet als gevaarzettend of maatschappelijk onzorgvuldig gekwalificeerd.

Een peuter van 19 maanden oud is met zijn driewieler uit de achtertuin van zijn ouderlijk huis gefietst en zodoende aan het toezicht van zijn ouders ontsnapt. Hij is toen terechtgekomen in de vijver in de voortuin van de ongeveer 35 tot 50 meter verderop gelegen woning, waar hij door de bewoonster van dat huis en zijn moeder is gevonden. Door langdurig zuurstofgebrek is de peuter ernstig verstandelijk, lichamelijk en visueel gehandicapt geraakt. Hij functioneert op het niveau van een kind van 11 maanden en zal de rest van zijn leven volledig afhankelijk zijn van de hulp van anderen. De ouders spreken de eigenaar/verhuurder van de woning aan en vorderen in deze procedure onder andere een verklaring voor recht dat de eigenaar/verhuurder tegenover hun zoon aansprakelijk is voor de schade die het gevolg is van het ongeval en de eigenaar/verhuurder van de woning te veroordelen de schade die de peuter en de ouders als gevolg van het ongeval lijden te vergoeden.

De rechtbank wijst het gevorderde af en overweegt daartoe als volgt. In Nederlandse woonwijken bevinden zich dikwijls niet door een omheining of anderszins beveiligde vijvers en andere vormen van open water. Geabstraheerd van de context met een peuter die niet onder toezicht staat, wordt het hebben van zo'n vijver naar verkeersopvattingen niet als gevaarzettend of maatschappelijk onzorgvuldig gekwalificeerd. Het enkele feit dat zo'n vijver

niet beveiligd is, maakt dan ook niet dat de vijver niet voldoet aan de eisen die men daaraan onder de gegeven omstandigheden mag stellen, als bedoeld in artikel 6:174 lid 1 BW en artikel 1a Woningwet. Dat neemt niet weg dat de onderhavige vijver destijds voor de peuter wel een gevaarlijke situatie opleverde, maar dat zou ook hebben gegolden voor andere op zichzelf genomen ongevaarlijke zaken die hij tegen had kunnen komen en in welk verband hem een ongeval had kunnen overkomen. Hoewel het voorafgaand aan het ongeluk uiteraard theoretisch voorstelbaar was dat ooit een niet onder toezicht staande peuter in de vijver zou kunnen belanden, rustte op eigenaar/verhuurder niet de rechtsplicht om te voorkomen dat een dergelijk ongeluk daadwerkelijk zou kunnen plaatsvinden. Niet alleen vanwege de geringe mate van waarschijnlijkheid dat die situatie zich zou gaan voordoen, maar ook omdat van geen enkele eigenaar in redelijkheid gevergd kan worden om al zijn zaken, in verband waarmee een onbegeleide peuter mogelijk een ongeluk zou kunnen overkomen, zodanig te beveiligen dat dat niet zou kunnen gebeuren. Dat is anders als het gaat om een zaak die, los van de gevaren die inherent zijn aan een peuter, als gevaarlijk moet worden aangemerkt, of als sprake is van omstandigheden die meebrengen dat de eigenaar er in het bijzonder rekening mee moest houden dat een peuter in de context van zijn zaak gevaarlijk gedrag zou gaan vertonen, bijvoorbeeld bij een vijver op het speelterrein van een crèche. Die situatie is hier echter niet aan de orde. Kennelijk is de peuter aan de aandacht van zijn ouders ontsnapt. Dat kan elke ouder overkomen. Dat betekent evenwel niet dat in dit geval de gevaren van die mogelijkheid voor de eigenaar/verhuurder zodanig voorzienbaar waren dat zij daarop had behoren te anticiperen. De stelling van de ouders dat al twee keer eerder een jong kind in de vijver was gevallen kan ook niet tot een andere uitkomst leiden, reeds omdat gesteld noch gebleken is dat de eigenaar/verhuurder voorafgaand aan het onderhavige ongeval daarvan kennis droeg, nog daargelaten dat zij betwist dat dat heeft plaatsgevonden.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:57

Zaaknummer: C/18/162638 / HA ZA 15-252 e.a.

Rechters: P.J. Duinkerken, R.T. Terpstra en J.E. Wichers

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer, D.K. Baas, C.W. Gijsbers en M.D. Spruit

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:174 BW en 1a Woningwet

RECHTSPRAAK

Advocaat die cliënt heeft bijgestaan terwijl deze in voorarrest zat op grond van een strafrechtelijke verdenking, heeft deze cliënt niet goed voorgelicht over het verschil in financiële consequenties van het ontvangen van rechtsbijstand als betalende cliënt vergeleken met de rechtsbijstand op basis van een toevoeging. Voorts heeft de advocaat zijn cliënt niet gewezen op de mogelijkheid van het aanvragen van een tweede toevoeging voor extra uren, waar hij dit wel had moeten doen. Dit geldt zeker tegen de achtergrond van (thans) artikel 18 van de Gedragsregels 2018 voor de advocatuur, waarmee de advocaat bekend hoorde te zijn. Er is dan ook sprake van dwaling zijdens de cliënt bij het aangaan van de overeenkomst met zijn advocaat. Volgt vernietiging overeenkomst (bekrachtiging bestreden vonnis, zij het op andere gronden).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10763

Zaaknummer: 200.204.026

Rechters: C.G. ter Veer, M.H.F. van Vugt en M.S.A. van Dam

Advocaten: I.K. Kolev en E.D.B. Groeneweg

RECHTSPRAAK

In deze zaak, die in de kern draait om het disfunctioneren van een belastingadviseur (recht op transitievergoeding, geen recht op billijke vergoeding), stelt de werkgever een eisvermeerdering in die ziet op vergoeding van schade die de werkgever lijdt ten gevolge van de weigering van geïntimeerde om mee te werken aan het verhaal van loonkosten tijdens diens arbeidsongeschiktheid, die het gevolg is van een geïntimeerde overkomen motorongeval. Werkgever is echter niet-ontvankelijk in zijn vermeerdering van eis, nu de verzochte schadevergoeding geen verband houdt met het ontbindingsverzoek.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4469

Zaaknummer: 200.242.323/01

Rechters: A.S. Arnold, G.C. Boot en E.W. de Groot

Advocaten: M.C.T. Burgers en H.G. Meulmeester

RECHTSPRAAK

Zaak tegen gemeente Rotterdam en voormalig gemeenteraadslid. Sabah Duitsland vordert een verklaring voor recht dat haar artikelen waarin zij over een voormalig gemeenteraadslid en diens (vermeende) opinie over de politieke situatie in Turkije heeft geschreven, niet onrechtmatig waren. Vordering afgewezen. De rechtbank acht de berichten op het punt van de banden met de Gülen-beweging, die het voormalig gemeenteraadslid in dat verband aanduiden als verrader, gelet op het grote belang van persvrijheid, de onwenselijkheid van het aan banden leggen van het aan een groter publiek berichten over een maatschappelijk zeer relevant onderwerp en de omstandigheid dat het hier gaat om de opvattingen van een zittend politicus, niet onrechtmatig jegens het voormalig gemeenteraadslid, noch jegens de gemeenteraad. Wel onrechtmatig acht de rechtbank de beweringen die gedaan worden over de betrokkenheid van het voormalig gemeenteraadslid bij strafbare feiten (zoals de vermelding dat hij de imam voor Nederland van FETÖ zou zijn). Deze beweringen zijn feitelijk niet onderbouwd en zijn functie brengt niet mee dat het voormalig gemeenteraadslid niet-onderbouwde beschuldigingen van strafbare feiten als hier aan de orde zou moeten accepteren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:110

Zaaknummer: C/10/548802 / HA ZA 18-414

Advocaten: E. Köse en S.M. Kingma

Wetsartikelen: 10 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Uitzondering op de hoofdregel dat een zaak na vernietiging van een eindvonnis niet mag worden terugverwezen naar de rechter in eerste aanleg. De rechter heeft het verzet tegen het verstekvonnis ten onrechte wegens een vermeende termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard. Dit betreft een geval waarin de rechter in eerste aanleg op louter processuele gronden niet aan een inhoudelijke behandeling van de zaak is toegekomen (vergelijk de maatstaf van HR 11 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BKo857). Daarom is in dit geval een uitzondering op het terugverwijsverbod op zijn plaats.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:48

Zaaknummer: 200.222.714_01

Advocaten: E.P.M. Smit en J. Wind

Wetsartikelen: 132 Rv en 147 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel en dwang. Verdachte heeft, verspreid over verschillende periodes tussen mei 2010 en begin 2018, een verstandelijk beperkt echtpaar ertoe gebracht te dulden dat hij in hun woning verbleef en bewerkstelligd dat de man en diens vrouw boodschappen voor hem deden, zijn was deden en zijn hond verzorgden. Rechtbank overweegt dat een verklaring van een ‘Zorgcoördinator slachtoffers mensenhandel’ niet volstaat als bewijs van geestelijk letsel en dat het persoonlijke karakter van het recht op vergoeding van immateriële schade als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW niet zonder meer toelaat een immateriële schadevergoeding gelijkelijk over beide benadeelde partijen te verdelen. Rechtbank schat de schade die niet in vermogensschade bestaat, voor zover deze is ontstaan door de beperking van de bewegingsvrijheid en de beslissingsvrijheid van elk der beide benadeelde partijen, desondanks op een bedrag van € 4.000 per slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2019:7

Zaaknummer: 05/880261-18, 05/720119-18 en 05/840018-18

Rechters: P.C. Quak, G.W.B. Heijmans en C.E.W. van de Sande

Advocaten: I.M.F. Obers

Wetsartikelen: 273f Sr en 284 (oud) Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Buitengerechtelijke kosten die worden gevorderd in deze zaak omtrent verkeersaansprakelijkheid voldoen niet aan de dubbele redelijkheidstoets. Verzoeker had moeten onderbouwen waarom de opgevoerde tijdsbesteding aan correspondentie en telefoon noodzakelijk is geweest en ook de kosten die zien op literatuurstudie, het raadplegen van een juridische databank en bespreking met een kantoorgenoot kunnen niet worden gevorderd, (mede) omdat sprake is van een relatief eenvoudige zaak.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden waarbij drie voertuigen betrokken waren, waarvan het middelste voertuig werd bestuurd door verzoeker, die van achteren werd aangereden terwijl hij stilstond voor een rood stoplicht. Verweerster is de WAM-verzekeraar van de auto die het ongeval veroorzaakte. Partijen verschillen van mening over de mate waarin de buitengerechtelijke kosten vergoed moeten worden. Hun (reeds vergevorderde) onderhandelingstraject is daarom gestaakt. In dit deelgeschil staat de vraag centraal of de gevorderde kosten voldoen aan de dubbele redelijkheidstoets. De kantonrechter beantwoordt deze vraag ontkennend en overweegt hiertoe dat de opgevoerde tijdsbesteding bovenmatig is, (ook) rekening houdend met de feiten dat de aansprakelijkheid reeds door verweerster is erkend en dat ter zake van de bemoeiingen ('voorwerk') van de voorganger van de huidige gemachtigde door verweerster reeds een bedrag aan buitengerechtelijke kosten is vergoed. Omdat het om een relatief eenvoudige zaak gaat, had verzoeker moeten onderbouwen waarom de opgevoerde tijdsbesteding aan correspondentie en telefoon noodzakelijk is geweest en kunnen de gedeclareerde kosten die zien op literatuurstudie, het raadplegen van een juridische databank en bespreking met een kantoorgenoot niet worden gevorderd. Uiteindelijk wijst de kantonrechter vijftig procent van de gevorderde buitengerechtelijke kosten toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10791

Zaaknummer: 6927115 VZ VERZ 18-11412

Rechters: R.J. van Boven

Advocaten: O. Emre en P.C. Knijp

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgeefster

Partijen twisten over de toedracht van een arbeidsongeval op een scheepswerf en de omstandigheden die daarbij een rol hebben gespeeld. Het verstrekken van een bewijsopdracht verhoudt zich niet met de aard van de deelgeschilprocedure. De door werknemer gevorderde verklaring voor recht afgewezen.

Feiten

Werknemer is in dienst van werkgeefster in de functie van eerste stuurman op een zeesleepboot. Op 4 juni 2016 is werknemer een arbeidsongeval overkomen. Werknemer was bezig om met een slijptol een stalen object op het dek van het schip te verwijderen. Tijdens die werkzaamheden sloeg de slijptol tweemaal terug en kwam daarbij in het bovenbeen van werknemer terecht, met als gevolg een wond van 10 cm lang. Hij is direct na het ongeval behandeld in het ziekenhuis en heeft zich daarna gedurende een bepaalde periode ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst tussen partijen is van rechtswege geëindigd met ingang van 1 maart 2017. Werknemer is thans werkzaam als instructeur. In het kader van het onderhavige deelgeschil heeft werknemer verzocht voor recht te verklaren dat werkgeefster aansprakelijk is voor de door werknemer geleden schade als gevolg van het arbeidsongeval.

Oordeel

Partijen twisten over zowel de feitelijke toedracht van het arbeidsongeval als de omstandigheden die daarbij een rol hebben gespeeld. Werknemer heeft verklaard dat hij op de bewuste dag aan het werk was op het schip toen de kapitein hem opdroeg een stalen object te verwijderen. De instructie die hij kreeg van de kapitein was dat hij de slijptol daarbij moest gebruiken. Werknemer, die naar eigen zeggen onervaren is met het hanteren van een slijptol, heeft in reactie hierop aan de kapitein aangegeven dat hij die opdracht niet zag zitten. De kapitein ging hier echter niet in mee en gaf de opdracht alsnog aan werknemer, aldus werknemer. Ook heeft werknemer verklaard dat werkgeefster heeft nagelaten adequate, beschermende middelen/materialen ter beschikking te stellen. Werkgeefster betwist deze

feiten en omstandigheden uitdrukkelijk en geeft een andere weergave van hetgeen die bewuste dag is gebeurd. Zo zou volgens haar de kapitein niet gezegd hebben dat per se gebruikgemaakt diende te worden van de slijptol. Ook meent werkgeefster dat werknemer wel voldoende ervaring had met het werken met een slijptol, althans geacht wordt dat te hebben. Door zijn eigen onoplettendheid of onhandigheid heeft hij zichzelf verwond met de slijptol. Dat is uiterst ongelukkig, maar in dat verband valt werkgeefster niets te verwijten, aldus werkgeefster. Gelet op de uiteenlopende standpunten van partijen kunnen, zonder verder bewijs, de exacte feitelijke toedracht en de omstandigheden waaronder het ongeval heeft plaatsgevonden, hetgeen nodig is ter beantwoording van de vraag of werkgeefster aansprakelijk is ex artikel 7:658 BW, niet worden vastgesteld. Bewijslevering is dan ook geïndiceerd. In deze deelgeschilprocedure is daarvoor echter geen ruimte. Het verstrekken van één of meer bewijsopdrachten, met alle daarmee gepaard gaande tijd, kosten en moeite, verhoudt zich niet met de aard van de onderhavige deelgeschilprocedure. De door werknemer gevorderde verklaring voor recht wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10788

Zaaknummer: 6984955 VZ VERZ 18-13353

Rechters: R.J. van Boven

Advocaten: P.H.M. Hartmans en M.M. van Leeuwen

Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot moord op zijn ex-vriendin en aan een poging tot doodslag op haar moeder en stiefvader, door hen allen meerdere keren met een schroevendraaier te steken. De slachtoffers hebben hierdoor steekwonden opgelopen die potentieel dodelijk zijn geweest. Toewijzing immateriële schadevergoedingen ad € 5.000 aan moeder (slachtoffer 1), € 10.000 aan vader (slachtoffer 2) in verband met de door hem opgelopen blijvende gehoorschade en € 5.000 aan ex-vriendin (slachtoffer 3). Het minderjarige zoontje van slachtoffer 3 en verdachte is getuige geweest van de steekpartij waarbij hij zelf geen lichamelijk letsel heeft opgelopen, maar wel zijn vader zijn moeder, opa en oma heeft zien neersteken. Toewijzing € 5.000 shockschadevergoeding aan zoontje.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:5604

Zaaknummer: 05/740084-18

Rechters: C. van Linschoten, I.D. Jacobs en G.J.H. Boerhof

Advocaten: M. van Stratum

Wetsartikelen: 287 Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling vanwege een gewelddadige woningoverval op twee hoogbejaarde broers, waarbij beide broers lichamelijk en psychisch letsel opliepen. De beide broers zijn inmiddels overleden, maar hebben hun laatste levensjaar moeten leven met gevoelens van angst en onveiligheid. Nabestaanden hebben namens de benadeelde partijen de vorderingen tot schadevergoeding in hoger beroep gehandhaafd. Toewijzing immateriële schadevergoedingen ad € 8.500 en € 3.000, waarbij het hof heeft gelet op de gevolgen die de delicten voor de benadeelde partijen hebben gehad in de tijd dat zij hebben geleefd na afloop van de overval.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:11212

Zaaknummer: 21-003750-17

Rechters: T.H. Bosma, L.J. Hofstra en H.L. Stuiver

Advocaten: M.W.G.J. Ijsseldijk

Wetsartikelen: 302 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgeefster

Werkgeversaansprakelijkheid. Causaal verband tussen door werknemer verrichte laswerkzaamheden voor werkgeefster en longemfyseem aangetoond door deskundigenrapport. Voorschot van € 25.000 aan schadevergoeding toegewezen.

Feiten

In een tussenvonnis van 2 maart 2017 is een deskundige benoemd om antwoord te geven op de vragen (1) hoe groot hij de kans in het algemeen inschat dat blootstelling aan lasrook tijdens het werk longemfyseem kan veroorzaken en (2) hoe groot hij de kans acht dat het longemfyseem bij werknemer door (een combinatie van) andere factoren kan zijn veroorzaakt. Uit het rapport van de deskundige volgt dat de diagnose COPD met ernstig emfyseem kan worden gesteld. Volgens de deskundige wordt waarschijnlijk geacht dat blootstelling aan lasrook bij werknemer emfyseem heeft veroorzaakt.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt dat voor het aannemen van een oorzakelijk verband in de zin van 'condicio sine qua non' tussen de door werknemer voor werkgeefster verrichte werkzaamheden en het bij hem vastgestelde emfyseem voldoende is dat het met een redelijke mate van zekerheid kan worden vastgesteld. Het rapport van de deskundige biedt daarvoor voldoende grond. Volgens de deskundige is het oorzakelijk verband waarschijnlijk en moet de kans dat een onbekende factor de oorzaak is aanzienlijk lager worden geschat. De bezwaren van werkgeefster tegen het rapport leiden niet tot een ander oordeel. Voor toepassing van de leer van proportionele aansprakelijkheid bestaat geen aanleiding. Daarvoor zou slechts aanleiding bestaan indien er meer mogelijke oorzaken van de ziekte zijn gebleken en vanwege die meerdere mogelijke oorzaken met onvoldoende zekerheid kan worden vastgesteld dat het werken bij werknemer de oorzaak van de ziekte is. Dat is hier niet het geval. De kans op een onbekende oorzaak wordt door de deskundige op slechts 10% geschat. Werkgeefster heeft verder aangevoerd dat zij niet aansprakelijk kan worden gehouden omdat zij aan haar zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658 BW heeft voldaan. Zij heeft daartoe echter slechts

gesteld dat de luchtkwaliteit binnen de wettelijke normen is gebleven. Het enkele feit dat is voldaan aan het wettelijk minimum (wat op zichzelf wordt bevestigd in het deskundigenrapport) is echter onvoldoende om te kunnen concluderen dat werkgeefster aan haar zorgplicht heeft voldaan. De deskundige heeft immers wel geconcludeerd dat sprake was van gezondheidsrelevante blootstelling aan lasrook op basis van de gezondheidskundige grenswaarde van 1 mg/m³. Deze waarde werd al in 1993 aanbevolen door de Gezondheidsraad. Het verweer van werkgeefster wordt daarom verworpen. Werkgeefster is aansprakelijk voor de door werknemer geleden schade en dient een voorschot van € 25.000 aan werknemer te betalen. Voor de uiteindelijke vaststelling van de schade wordt verwezen naar de schadestaatprocedure.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10808

Zaaknummer: 4371383 CV EXPL 15-6519

Rechters: E. van Schouten

Advocaten: M.H.M. Verbeemen en L.K. de Haan

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek vergoeding buitengerechtelijke kosten afgewezen. De gemachtigde heeft niet expliciet gesteld dat belangenbehartiging wordt beëindigd als facturen niet worden voldaan. De discussie over de bevoorschotting zal dan ook geen breekpunt zijn in het onderhandelingstraject. Daarnaast schiet een deelgeschil dat enkel wordt ingesteld voor een oordeel over de buitengerechtelijke kosten het doel van de deelgeschilprocedure voorbij.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen de auto die verzoeker bestuurde en de auto die door verweerster verzekerd was. De verzochte verklaringen voor recht worden door de kantonrechter vrijwel meteen als onvoldoende specifiek afgewezen, waardoor de procedure enkel nog is toegespitst op het verzoek tot vergoeding van de buitengerechtelijke kosten. De kantonrechter is van oordeel dat verzoeker niet, althans onvoldoende, heeft onderbouwd hoe en waarom een beslissing over de buitengerechtelijke kosten een bijdrage kan leveren aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De gemachtigde van verzoeker heeft niet expliciet gesteld dat de belangenbehartiging wordt beëindigd indien verweerster niet binnen korte termijn tot de volledige door hem gewenste vergoeding overgaat, hetgeen overigens op gespannen voet zou staan met een zorgvuldige belangenbehartiging. Daarom is de kantonrechter van oordeel dat de discussie over de bevoorschotting geen breekpunt kan zijn in het onderhandelingstraject. Bovendien wordt, gelet op het feit dat het in deze procedure behoudens de ongespecificeerde verklaring voor recht uitsluitend gaat over de buitengerechtelijke kosten, terwijl onvoldoende inzichtelijk is gemaakt hoever partijen in de onderhandelingen met betrekking tot de letselschade van verzoeker zijn, het doel van de deelgeschilprocedure hier voorbijgeschoten. Volgt afwijzing alle verzoeken. De kantonrechter ziet af van een kostenbegroting, nu geen sprake is van in redelijkheid gemaakte kosten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10471

Zaaknummer: 7218427

Rechters: R.J. van Boven

Advocaten: M. Yavuziğitoğlu en N.P. Jonker

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door voor een basisschool een man die zojuist zijn zoon naar school had gebracht zonder kenbare aanleiding meermalen zeer hard tegen diens hoofd te schoppen. Slachtoffer heeft hieraan een gebroken neus, een hersenschudding, verschillende aangezichtletsels en psychische klachten overgehouden. Hof wijst immateriële schadevergoeding gedeeltelijk (€ 8.000) toe aan slachtoffer, waarbij het vooral heeft gelet op de ingrijpende en excessieve aard van het handelen van de verdachte, de gevolgen voor de benadeelde partij en de omstandigheid dat de benadeelde partij zich in het ziekenhuis heeft moeten laten opnemen en onder behandeling heeft moeten stellen van verschillende medisch specialisten en dat de tandheelkundige behandeling van de benadeelde partij nog altijd niet tot een einde is kunnen komen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4702

Zaaknummer: 23-001686-18

Rechters: C.N. Dalebout, F.M.D. Aardema en J.J.I. de Jong

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door ex-vriendin in haar eigen huis met een mes te lijf te gaan toen zij onder de douche stond, na de hele nacht in een bergruimte in de slaapkamer van een zoon van het slachtoffer te hebben liggen wachten totdat het slachtoffer alleen thuis zou zijn. Toewijzing € 15.000 immateriële schadevergoeding aan het slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:10814

Zaaknummer: 10/105793-18 en 10/189381-18

Rechters: R.J.A.M. Cozijmans, P. Putters en W.J. Loorbach

Advocaten: C.E. Hok-A-Hin en R.G. van der Laan

Wetsartikelen: 261 Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting waarbij de verdachte met de medeverdachte afwisselend geslachtsgemeenschap met het slachtoffer heeft gehad. Het slachtoffer werd bij haar nek vastgehouden en er werd een hand op haar mond gelegd. Het slachtoffer heeft niet alleen gevoelens van angst en onveiligheid overgehouden aan het misdrijf, maar lijdt bovendien onder de sociale gevolgen binnen de Eritrese gemeenschap in Nederland en voelt zich uitgestoten uit die gemeenschap. Toewijzing € 10.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3730

Zaaknummer: 22-004668-17

Rechters: H.C. Wiersinga, M.I. Veldt-Foglia en H.M.D. de Jong

Wetsartikelen: 242 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting waarbij de verdachte met de medeverdachte afwisselend geslachtsgemeenschap met het slachtoffer heeft gehad. Het slachtoffer werd bij haar nek vastgehouden en er werd een hand op haar mond gelegd. Het slachtoffer heeft niet alleen gevoelens van angst en onveiligheid overgehouden aan het misdrijf, maar lijdt bovendien onder de sociale gevolgen binnen de Eritrese gemeenschap in Nederland en voelt zich uitgestoten uit die gemeenschap. Toewijzing € 10.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3729

Zaaknummer: 22-004669-17

Rechters: H.C. Wiersinga, M.I. Veldt-Foglia en H.M.D. de Jong

Wetsartikelen: 242 Sr en 248 Sr